

Hồi 53

Nghi Vấn Trùng Trùng

Tiếng chân từ xa hướng về phía thạch thất đi dần đến.

Giọng nói ồ ề của một vị lão hòa thượng vụt vang lên:

- A di đà phật! Lạ quá! Trong thạch thất này lại có một cỗ quan tài to tướng kìa...!

Một giọng trầm trầm của một vị khác tiếp theo:

- Lão thiền sư...! Hãy xem này... hình như có dấu chân người mới vừa đi qua đây...!

Tiếng của lão hòa thượng tán đồng:

- Đạo trưởng nói rất đúng...! Dấu chân hãy còn mới, kẻ lạ chắc có lẽ còn lẫn quần áo đây!

Tử Lăng đột nhiên mừng rỡ đứng nhanh dậy:

- Lăng muội...! Hai người vừa đến, cùng tiểu huynh rất quen.

Vừa nói xong, chàng vội vã bước ra. Hai người vừa đến không phải xa lạ, chính là Phổ Vân Thiền Sư và Vân Trung Tử.

Vân Tử Lăng vội cung tay vái chào.

- Hân hạnh kính chào lão thiền sư và đạo trưởng hai vị...!

Phổ Vân Thiền Sư và Vân Trung Tử đều lộ vẻ kinh ngạc, lão hòa thượng vội niệm phật rồi hỏi:

- Văn thí chủ đã vào đến đây hồi nào?

Nhìn thấy Giang Thu Lăng bước ra, lão vội hỏi tiếp:

- Ô... còn nữ thí chủ này là ai đây...?

Vân Tử Lăng vội đáp:

- Đây là Giang Thu Lăng cô nương, câu chuyện muốn thuật lại hãy còn dài lắm, xin lão thiền sư cho tại hạ biết, vừa rồi hai người do ngã nào vào đây?

Phổ Vân Thiền Sư đáp:

- Bần đạo và Vân đạo trưởng vào đây do ngã mộ huyết Túy Tâm Tiên Tử!

- Chỉ có hai vị thôi đấy ư?

- Ô! Đông lắm chứ! Để bần đạo thuật cho thí chủ nghe... Sau cuộc giã biệt mấy tháng trước, vì sự an nguy của giới võ lâm nên bần đạo đã cho bồ câu mang thư cho các đại môn phái và những tay cao nhân kỳ sĩ trên khắp chốn giang hồ đến họp mặt để thương lượng một phương sách kháng cự. Hơn trăm vị cao thủ đã được mời đến đây và đồng ước hẹn vào độ canh hai sẽ vào dò thám Túy Tâm Tiên Tử mộ phần. Nhưng đến canh hai bần đạo và hơn hai chục tay cao thủ vừa đặt chân trước mộ, thì cảnh vật vắng tanh không một bóng người, nhưng... cửa bí mật trước phần mộ đã bị phá hủy và quan tài của Túy Tâm Tiên Tử đã bị đập vỡ tan tành...

Văn Tử Lăng xen vào hỏi:

- Lão thiền sư vừa nói đến cổ quan tài rỗng dưới có một địa đạo ấy phải không? À! Còn hơn hai mươi vị cùng đi, hiện nay đâu sao không thấy?

Vân Trung Tử vội xen vào đáp:

- Chúng tôi đồng theo địa đạo dưới cổ quan tài rỗng đi lần xuống, không bao xa gặp hai địa đạo khác, chúng tôi đành chia làm hai toán tiến vào hai ngã. Nào ngờ đi thêm một quãng đường lại gặp năm sáu đường rẽ nữa, rốt cuộc lại đành phải chia ra nhiều toán, hy vọng là dò xét tường tận động huyết. Bần đạo và lão thiền sư sau khi theo đường hầm quanh quẩn một hồi, tình cờ lại lạc bước đến đây.

Phổ Vân Thiền Sư xen vào hỏi tiếp:

- Còn Văn thí chủ do ngã nào vào đây?

Văn Tử Lăng vội đáp:

- Tại hạ do ngã U Minh Giáo Tổng Đàn, Hiệp Lê Mật Cung vào đây, sau khi đi xuyên qua Trung Liệt Điện!

Phổ Vân Hòa Thượng và Vân Trung Tử nghe nói, há hốc mồm ra vì kinh ngạc!

Văn Tử Lăng đem việc vừa xảy ra nơi Tổng Đàn thuật sơ lại cho hai người nghe.

Sau một lúc trầm ngâm suy nghĩ, Tử Lăng bèn tiếp:

- Lão thiền sư vừa bảo mời đến được hơn trăm vị võ lâm cao thủ, hẹn đêm nay thám dò mộ huyết nhưng vừa đến nơi, mộ huyết đã bị phá hủy, chắc chắn là bọn người ấy đã xâm nhập vào trước rồi chứ gì?

- Bần đạo và Vân đạo trưởng cũng cho là thế, nhưng hai người đi quanh co hàng giờ trong địa đạo, mà có gặp ai đâu!

- Thế còn đạo trước Hoa Sơn, Võ Đang, Không Động, Nga Mi, Thanh Thành năm vị Chứng Môn sau khi bị mất tích nơi mộ huyết, hiện nay đã thoát hiểm rồi chứ?

Phổ Vân Thiền Sư khẽ lắc đầu:

- Mãi đến nay, năm vị ấy vẫn không có tăm hơi gì cả, những tay đệ tử tinh nhuệ của năm môn phái ấy cũng có hẹn đêm nay đến đây để phục hận!

Đưa mắt liếc nhìn Giang Thu Lãng, lão hòa thượng tỏ ra hoài nghi hỏi:

- Vị nữ thí chủ này cùng Văn thí chủ từ ngoài thâm nhập vào đây chứ?

Sau một phút suy nghĩ, Tử Lãng thành thật đáp:

- Giang Thu Lãng cô nương cùng tại hạ từ Hạng Vân Phong đến đây.

Khẽ liếc nhìn Giang Thu Lãng, chàng trầm ngâm giây lâu, rồi cảm thấy không cần phải giấu giếm nữa, chàng sẵn tron nói luôn:

- Giang cô nương còn một người chị em tên Giang Tâm Mỹ đều là con ruột của Túy Tâm Tiên Tử đấy!

Phổ Vân Thiền Sư và Vân Trung Tử kinh ngạc đến đổi cơ hồ muốn nhảy dựng lên. Cả hai chăm chú nhìn Giang Thu Lãng không nháy mắt.

Tử Lãng chậm rãi tiếp:

- Vào độ mấy tháng trước, một hôm tại hạ đi ngang chân Chung Nam Sơn chẳng may bị một con rắn độc tên Kim Tuyền Nương cắn phải, đang con thập phần nguy kịch, may nhờ Giang Tâm Mỹ cô nương đi ngang qua ra tay giải cứu. Vì đã thọ ân, nên tại hạ chấp nhận việc mang thờ của nàng đến quý tự, đồng thời tại hạ cũng được nàng cho biết lão thiền sư đã có sẵn trong tay danh sách của những hung thủ đã ám sát toàn gia Văn Bảo Chủ, vị ân sư yêu quý nhất đời tại hạ.

Tử Lãng cười gằn, rồi tiếp:

- Sau này rõ ra ân sư của tại hạ lại là tình nhân của Túy Tâm Tiên Tử!

Trước sự ngạc nhiên này đến sự ngạc nhiên khác, Phổ Vân Thiền Sư hỏi vặn lại:

- Văn thí chủ tại sao biết được việc bí mật này?

Văn Tử Lãng mỉm mai thốt:

- Lão thiền sư và đạo trưởng chắc có lẽ đã biết từ lâu rồi kia mà?

Cả hai nhìn nhau tỏ vẻ sượng sùng. Giấy lâu... Phổ Vân Thiền Sư mới cất giọng ngập ngừng:

- Chuyện ấy khi xưa bản tăng đã có đôi phần hồ nghi, sau này cũng chỉ chứng thật được bảy phần thôi, vẫn còn ba phần hồ nghi chưa thể giải thích nổi!

Văn Tử Lăng nghiêm nét mặt gần giọng:

- Việc ấy tại hạ đã được sự chứng minh chắc chắn rồi... nhưng tại hạ còn muốn hiểu, tại sao lão thiền sư cố tâm giả mạo bằng danh sách hung thủ để làm gì?

Phổ Vân Thiền Sư cảm khái thở dài:

- Việc đã qua... Bản tăng không cần phải giấu giếm làm gì... Sau khi Túy Tâm Tiên Tử thác rồi, bản tăng và Chương Môn của thất đại môn phái đồng quyết định truy tầm người phụ rẫy nàng và sau khi điều tra dò hỏi, biết rõ được người ấy chính là Bảo Chủ Văn Tín Hùng, cho nên năm năm về trước... bản tăng mới đến viếng Văn Gia Bảo để điều tra tường tận. Văn Bảo Chủ ân cần tiếp đãi bản tăng và mời bản tăng lưu lại đây mấy hôm... cảm vì lòng thành của người cho nên bản tăng chấp nhận.

Tử Lăng vội hỏi:

- Ân sư của tại hạ có thừa nhận việc ấy chứ?

Phổ Vân Thiền Sư buồn bã đáp:

- Bản tăng vẫn chưa hỏi qua việc ấy, trong tâm vẫn định chậm rãi một đôi hôm sẽ lựa lời gặng hỏi. Nào ngờ đâu... một đêm kia... tai biến đột nhiên xảy ra...

Văn Tử Lăng nheo mày hỏi gặng:

- Ân sư của tại hạ đã thành tâm tiếp đãi thiền sư, tại sao mắt nhìn Văn Gia Bảo bảy mươi hai người già, trẻ bị tàn sát một cách dã man, thiền sư đành khoanh tay đứng nhìn mà không can thiệp...? Dù rằng không quen biết đi nữa, đứng vào địa vị của một phật môn đệ tử, cũng như trách nhiệm của một kẻ đã mang danh là con nhà võ; lão thiền sư hà tất lại đành tọa thị điềm nhiên...?

Phổ Vân Thiền Sư đỏ mặt ấp úng:

- Bản tăng lúc đầu cùng Văn Bảo Chủ hợp lực kháng địch, nhưng địch thủ quá sức lợi hại, giao thủ được vài chiêu, bản tăng bị trọng thương...!

- Ô...! Một hiện tượng kỳ diệu thật! Thế mà lão thiền sư lại được thoát nạn và chỉ là người duy nhất còn sống sót...?

Lão hòa thượng niệm phật, đoạn ngập ngừng đáp:

- Nguyên do vì biết rằng bản tăng không phải là người trong gia đình họ Văn, cho nên bọn chúng không muốn thương tổn đến tánh mạng của già này đó thôi...!

Văn Tử Lăng vụt bật cười nhạt:

- Lão thiền sư thân là lãnh tụ của môn phái Thiếu lâm, chẳng lẽ vì tham sanh hý tử mà chịu sự nhục nhã đó ư...?

Phổ Vân Thiền Sư buồn bã thở dài:

- Luận về tuổi tác, bản tăng lúc ấy tuổi cũng đạt được đến mức thất thập cổ lai hy rồi, tình đời đã chán ngán việc sanh tử tự nhiên cũng không màng, nhưng trong lúc ấy bản tăng đang mang trong mình chiếc Ngọc Ấn của Đạt Ma tiền sư truyền lại đã hơn nghìn năm, nó là bảo vật của phái Thiếu Lâm dùng để trấn sơn chi bửu. Bản tăng tuy không tiếc rẻ sanh mạng của mình nhưng không thể không vì sự tồn tại của chiếc Ngọc Ấn ấy mà hy sinh danh tiếng, dù vinh dự là lẽ sống thiêng liêng của con nhà võ...!

Văn Tử Lăng khẽ gật đầu, chàng thăm phục cho tài biện bạch của lão hòa thượng:

- Việc ấy cũng có lý đối với hoàn cảnh đặc biệt của lão thiền sư, hiện tại lão thiền sư chắc có thể giao bằng danh sách thật của bọn hung thủ cho tại hạ được rồi chứ...?

Phổ Vân Thiền Sư lắc đầu:

- Bọn ấy đều có thất lung tím và khăn che mặt, vả lại võ công của họ thực kỳ lạ, bản đạo không hiểu được bọn chúng thuộc về môn phái nào...

- Nhưng tại sao lão thiền sư lại cố tâm lập một bằng danh sách giả, là có dụng ý gì?

- Thực ra, đây là một kế hoãn binh bất đắc dĩ mà thôi... Văn Bảo Chủ hùng cứ nhất phương, không thiếu gì thân bằng quyến thuộc, một khi hay được hung tin và biết bản tăng là người có mặt tại Văn Gia Bảo và là người duy nhất còn sống sót sau đêm tàn sát ấy, lẽ đương nhiên họ sẽ đến tìm bản tăng mà truy hỏi. Nếu nói thật ra chắc hẳn họ sẽ không tin, vì lý do đó cho nên bản tăng phải liệt kê những tên hắc đạo mà đầu đã chết nhiều năm, dù cho có oan uổng họ một lần đi nữa thì họ cũng không thiệt thòi gì cho cam!

Văn Tử Lăng sực nhớ lại đạo trước chàng bị Đông Phương Vọng dẫn dụ vào U Minh Giáo Bắc Chi Phân Đàn. Bọn chúng từ Đàn Chủ Đan Vũ Văn cho đến kẻ thuộc hạ, người nào

cũng có một sợi dây thắt lưng màu tím. Chẳng lẽ bọn này và bọn hung thủ nhà họ Văn với thắt lưng tím và khăn che mặt đó lại liên quan?

Việc quái lạ hơn nữa là cùng một giáo phái, tại sao Lũng Tây Phân Đàn và Tổng Đàn lại không có ám hiệu đặc biệt ấy?

Đoạn chót lời di chúc của Hiệp Lê Oán Nữ để lại, sẽ cho chàng biết những bí ẩn che giấu từ lâu. Sau giây phút suy nghĩ, Tử Lăng bèn ôn tồn thốt:

- Tại hạ và Giang cô nương còn việc cần yếu phải hoàn tất, hai lão tiền bối chắc còn phải đi dò thám Tổng Đàn nữa chứ?

Nói xong chàng đưa mắt hội ý cùng Giang Thu Lăng, thì ra trong tâm nàng cũng đang khắc khoải một ý định như chàng.

Đưa mắt chăm chú nhìn cổ quan tài, Văn Trung Tử tỏ vẻ hoài nghi, vụt cất tiếng hỏi:

- Văn thí chủ chắc đến đây đã lâu rồi phải không?

Văn Tử Lăng vô tình đáp:

- Cũng vừa mới đến thôi!

Văn Trung Tử liền đề nghị:

- Cổ quan tài chắc đựng nhiều điều bí mật, theo thiện ý của bản đạo, chúng mình nên mở ra xem.

Tử Lăng hơi bối rối:

- Ô! mở ra. Tại hạ đã mở ra xem qua rồi, chỉ là chiếc quan tài rỗng không mà thôi!

Chàng ngẫm nghĩ giây lâu, đoạn trầm giọng tiếp:

- Tại hạ và Giang cô nương định lợi dụng gian thạch thất này làm nơi ẩn núp để bàn tính công việc, lưỡng vị chắc còn phải đi sâu vào thám hiểm nữa chứ?

Phổ Văn Thiên Sư hiểu ý khẽ gật đầu:

- Văn thí chủ cứ tự tiện, chúng tôi sẽ không dám quấy rầy hai vị nữa đâu!

Ngẫm nghĩ giây lâu, lão hòa thượng bèn lên mỉm cười tiếp:

- Hiện tại chúng mình đã lọt vào sào huyệt của bọn U Minh Giáo, phải nên hòa nhã tương trợ, hợp tác để kháng địch. Văn thí chủ và Giang cô nương nếu phát giác có việc khác lạ, mong hai vị nên cho chúng tôi hay một tiếng!

Văn Tử Lăng gật đầu:

- Lễ đương nhiên là phải thế, mặc dù Giang cô nương là con gái của Túy Tâm Tiền Tử, nhưng chính nàng là cây đinh trước mắt của U Minh Giáo Chủ. Hai vị cứ yên tâm, vả lại chúng tôi đã đính hôn rồi!

Hết sức ngạc nhiên, Phổ Vân Thiền Sư và Vân Trung Tử đồng thanh thốt:

- Cung hỷ, cung hỷ! Thành thật chúc hai vị được nhiều hạnh phúc!

Nói xong, hai lão già đưa mắt hội ý cùng, đoạn theo hướng chỉ dẫn của Tử Lăng, đồng quay mình cất bước.

- o O o -